

Arrest

nr. 130 295 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie van 30 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekende partij betekend op 6 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2005 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Op 13 oktober 2008 vroeg de verzoekende partij de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische ouders.

Op 13 maart 2009 weigerde de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 28 884 van 19 juni 2009 verwierp de Raad het beroep tegen voormelde beslissing.

Op 9 oktober 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 april 2011 verklaarde de verwerende partij de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond.

Op 16 september 2011 vroeg de verzoekende partij de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader.

Op 16 januari 2012 weigerde de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden volgend op de aanvraag van 16 september 2011.

Op 27 augustus 2012 vroeg de verzoekende partij andermaal de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 21 november 2012 werd het verblijf van meer dan drie maanden door de verwerende partij geweigerd, met bevel het grondgebied te verlaten.

Op 14 december 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag om toelating tot verblijf in, bij toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op diezelfde dag nam de bevoegde burgemeester die aanvraag niet in overweging (bijlage 15ter). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 106 940 van 19 juli 2013 verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van 14 december 2012.

Op 5 november 2013 vroeg de verzoekende partij andermaal de verblijfskaart aan in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader.

Op 30 april 2014 weigerde de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, afgeleid uit een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook uit artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij verwijst naar wetgeving en rechtsspraak van het Europese Hof van Justitie. Voorts zet zij, ter adstruering van het middel, het volgende uiteen:

“(...) In casu heeft verzoekster de volgende stukken voorgelegd aan verweerster ter staving van haar afhankelijkssituatie met haar Belgisch ouder:

- Bankuittreksels van de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze laatste maandelijks 200€ onderhoudsgeld overmaakt aan verzoekster
- Ziekenhuisfacturen van Sint Maria Vzw van verzoekster die door de referentiepersoon werden betaald
- Bankuittreksels van de referentiepersoon ING dd 6.07.2011; 19.08.2011; 15.09.2011; 12.09.2011 waarbij de referentiepersoon de elektriciteitsfacturen van verzoekster heeft betaald

- een attest uit het land van herkomst dd 04.10.2012 waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten beschikt.

Uit het voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster reeds enige tijd materieel afhankelijk is van haar ouders en door hen effectief ondersteund wordt. Toch weigert verweerster de aanvraag van verzoekster te aanvaarden stellende dat "het aangebracht attest van onvermogen dd 08.10.2012 werd opgesteld door de Marokkaanse overheden, maar vermeldt duidelijk dat het gebaseerd is op een verklaring op eer van betrokkene. Dit wil dus zeggen dat de plaatselijke overheden deze verklaring niet hebben getoetst aan de realiteit (op soortgelijke attesten waard de reële situatie wel wordt nagegaan wordt de vermelding' verklaring op eer' niet toegevoegd). Bovendien is dit attest te oud om als relevant aanzien te worden."

8.1. Wat betreft het attest van onvermogen dd 04.10.2012

Verweerster stelt dat dit attest werd opgemaakt op verklaring van eer van betrokkene zodat men de reële situatie van betrokkene niet kan nagaan en dat het bovendien te oud is. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat verzoekster dit attest al eerder, nl op 16.11.2012 tijdens een eerdere aanvraag van verzoekster dd 17.08.2012, aan verweerster had overgemaakt zonder dat verweerster hieromtrent enig voorbehoud heeft geformuleerd. Zodoende dient gesteld te worden dat verwerende partij dit attest reeds op 16.11.2012 aanvaard heeft zodat zij nu niet kan stellen dat dit attest op erewoord van verzoekster werd opgemaakt.

Dat bovendien dit attest, ondanks de formulering, niet op erewoord van verzoekster werd opgemaakt doch dit betreft een standaard formulier dat vanuit het Ministerie naar de betrokken administraties in Marokko wordt gestuurd. Het betreft dus wel degelijk een attest dat door de Marokkaanse autoriteiten werd getoetst aan de financiële situatie van verzoekster in het land van herkomst.

Tot slot, het verwijt dat dit attest te oud zou zijn klopt evenwel niet. De aanvraag van verzoekster dateert van 05.11.2013. Het attest was op dat moment amper een jaar oud. Bovendien verblijft verzoekster sinds 2008 ononderbroken in België zodat haar financiële situatie in het land van herkomst in amper een jaar tijd niet kan veranderd zijn.

Verweerster is derhalve niet redelijk in haar motivering stellende dat dit attest te oud is en dat het niet kan aanvaard worden omdat het op erewoord van betrokkene zou zijn opgemaakt. Verweerster schendt hiermee dan ook het redelijkheidsbeginsel en de op haar rustende motiveringsplicht.

8.2. Wat betreft de afhankelijkheidsituatie van verzoekster:

De aanvraag van verzoekster wordt geweigerd door enkel en alleen te verwijzen naar het attest van onvermogen dat verzoekster samen met de bovengenoemde stukken aan verweerster heeft voorgelegd ter staving van haar financiële afhankelijkheid.

Niet in het minst wordt in de bestreden beslissing verwezen naar deze stukken of vermeld waarom deze niet dienstig kunnen aantonen dat verzoekster ten laste is van haar ouders.

Het wordt niet betwist dat verweerster over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen over de door verzoekster voorgelegde stukken doch minstens dient gemotiveerd te worden waarom er met bepaalde stukken geen rekening wordt gehouden. In casu blijft verweerster volledig in gebreke aan te geven waarom verzoekster niet kan beschouwd worden als ten laste van haar Belgische ouder. Verzoekster ontvangt immers een onderhoudsgeld van haar Belgische ouder en wordt door deze bijgedragen in haar dagdagelijkse kosten. Verweerster heeft de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd. Verweerster heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden alsook de motiveringsplicht voor zover zij niet aangeeft waarom er geen rekening kan worden gehouden met deze stukken.

Dat anderzijds uit de bestreden beslissing valt te concluderen dat verweerster het attest van onvermogen uit het land van herkomst als een dwingende voorwaarde beschouwd voor een gezinshereniger terwijl negens in de wet is terug te vinden dat de te vervoegen persoon een attest van onvermogen dient voor te leggen om zijn afhankelijkheid met het familielid aan te tonen. Zoals reed aangehaald, de afhankelijkheid is een feitelijke situatie dat kan worden aangetoond met elk passend middel. Door te stellen dat het aangebracht attest van onvermogen dd 08.10.2012 werd opgesteld door de Marokkaanse overheden, maar vermeldt duidelijk dat het gebaseerd is op een verklaring op eer van betrokkene. Dit wil dus zeggen dat de plaatselijke overheden deze verklaring niet hebben getoetst aan de realiteit (op soortgelijke attesten waard de reële situatie wel wordt nagegaan wordt de vermelding' verklaring op eer' niet toegevoegd). Bovendien is dit attest te oud om als relevant aanzien te worden" en verder geen rekening te houden met de andere dienstige stukken die verzoekster heeft voorgelegd, voegt verweerster een voorwaarde toe aan de wet die enkel de wetgever dit vermag te doen. Verweerster schendt derhalve artikel 40ter juncto 40bis Vw. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld "dat een document van de bevoegde autoriteit

van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid(eigen markering, punt 42).

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

Gelet op al het voorgaande dient dit middel dienvolgens als gegrond te worden beschouwd en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dient verzoekster in het bezit te worden gesteld van een F-kaart."

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als descendent van een Belgische onderdaan. De bestreden beslissing is gesteund op de bevinding van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing, men moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering "afdoende" dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)"

De familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet naar waar artikel 40ter van de vreemdelingenwet refereert zijn onder meer "(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Ten dezen merkt de Raad op dat het gegeven of de bloedverwant in neergaande lijn ten laste is, of anders gesteld de afhankelijkheid ten aanzien van de referentiepersoon, een feitenkwestie is. Hierbij dient aangetoond te worden dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon, hetgeen met elk passend middel kan aangetoond worden.

Zoals de verwerende partij terecht stelt in de nota met opmerkingen is artikel 40ter van de vreemdelingenwet een zuiver interne bepaling die niet voortvloeit uit het Unierecht. De verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie is in deze zaak niet dienstig daar de onderhavige situatie geen aanknopingspunt vindt met het Unierecht.

Daargelaten de bewijswaarde van het aangebrachte attest van onvermogen, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 5 november 2013 ondersteund heeft door middel van volgende elementen: *“integrale kopie uit de geboorteakte, geregistreerd huurcontract, bewijs geen bezittingen in Marokko, attest niet ten laste OCMW, bewijzen storting van S. K. naar verzoekende partij, betalingen aan het Sint Maria ziekenhuis, betaling Vlaamse zorgkas, betaling Luminus van de vader, 3 voorgaande bijlagen 19ter, bewijs van woonst met historiën van S.R. en S.K., bewijzen zelfstandige activiteit en pensioen S.K., bewijzen ziekteverzekering, kopie PP”*.

Voor zover er kan worden van uitgegaan dat de verwerende partij oordeelde dat verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, dient vastgesteld dat de door haar aangebrachte elementen, overige dan het bewijs van onvermogen, op generlei wijze worden besproken in de bestreden beslissing, noch blijkt dat deze werden onderzocht. Dit klemde des te meer, nu blijkt dat een aantal van deze stukken ertoe strekken aan te tonen dat de verzoekende partij materieel ondersteund wordt door de Belgische referentiepersoon en een feitelijke situatie van afhankelijkheid ten aanzien van deze persoon tracht te bewijzen. Het betreft meer bepaald volgende stukken: bankuittreksels van de referentiepersoon waaruit moet blijken dat deze laatste maandelijks 200 euro onderhoudsgeld overmaakt aan de verzoekende partij, ziekenhuisfacturen van Sint Maria VZW van de verzoekende partij die door de referentiepersoon werden betaald, alsook bankuittreksels van de referentiepersoon waarbij deze de elektriciteitsfacturen van de verzoekende partij heeft betaald.

Het ten laste zijn dient te worden beoordeeld aan de hand van alle stukken samen, die door de verzoekende partij werden neergelegd om haar ten laste zijn te bewijzen. De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een volledige feitenvinding. Zoals hierboven aangehaald, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat bij het nemen van een beslissing men moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar de verwerende partij aanvoert dat de gebrekkige bewijswaarde van het attest van onvermogen een doorslaggevend element is en bijgevolg niet verder moest gemotiveerd worden aangaande de overige voorgelegde dienstige stukken, kan zij niet worden bijgetreden. Het gegeven dat de verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan dit attest ontslaat haar niet van de plicht om in haar beslissing te motiveren omtrent de andere dienstige stukken, temeer het begrip ten laste zijn niet wordt gedefinieerd door de Belgische wetgever. Nergens staat in de vreemdelingenwet te lezen dat het ontbreken van een attest van onvermogen uit het land van herkomst of het niet afdoende aangetoond zijn van onvermogen in het land van herkomst, volstaat om een verblijf te weigeren of vast te stellen dat betrokkene niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, wanneer er nog andere bewijsstukken werden aangebracht. Er dient vastgesteld dat de motieven in de beslissing minstens onvoldoende zijn. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991, en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien dit onderdeel van het enig middel gegrond is bevonden, dienen de andere onderdelen van het enig middel niet verder onderzocht te worden, daar zij niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten van 30 april 2014, uitgevaardigd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU